

Najvyšší súd v trestnej veci proti A., obžalovanému z prečinu podľa § 310 tr. z., vyhovel zmätočnej sťažnosti z dôvodu zmätočnosti podľa § 385, čís. 1 b) tr. p. uplatnenej a v smysle § 33, odst. 1 por. nov. zrušil rozsudky oboch súdov nižších stolíc vo výroku, ktorým bol trestný čin obžalovaného kvalifikovaný aj podľa 2. odst. § 310 tr. z., a túto kvalifikáciu pominul.

Z dôvodov:

Nižšie súdy zistili, že obžalovaný, súc zodpovedný za obsluhu a riadenie stroja, proti príkazu mu danému trpel, aby poškodená samovoľne bez vedomia dielovedúceho konala onu prácu, pri ktorej ju stihla nehoda a že to trpel prez to, že poškodená predtým nikdy nekonala túto väčšiu opatrnosť vyžadujúcu prácu; zistili ďalej nižšie súdy, že obžalovaný sa po čas práce vzdialil od stroja bez toho, že by bol predtým podľa daného mu príkazu stroj zastavil, a že úraz poškodenej sa stal práve po čas jeho vzdialenia.

Pokiaľ nižšie súdy kvalifikovali čin obžalovaného podľa 2. odst. § 310 tr. z., zapríčinily tým zmätok podľa § 385, čís. 1 b) tr. p. a preto zmätočnej sťažnosti z tohoto dôvodu uplatnenej neľze odopreť oprávnenia.

Obžalovaný bol síce aj zvlášť poučený o spôsobe obsluhy a riadenia a vôbec o spôsobe upotrebenia stroja, jeho úloha v tomto smere však nevyžadovala iné, ako obvyklé znalosti prostého továrneho robotníka a už preto jeho zamestnanie, pri vykonávaní ktorého sa v súdenom prípade dopustil nedbalosti, neni takým zamestnaním, aké má na mysli 2. odst. § 310 tr. z. Zákon v tomto ohľade počíta totižto len s takým zamestnaním, k vykonávaniu ktorého sa vyžaduje zvláštna spôsobilosť, odborná znalosť alebo úradné oprávnenie, teda so zamestnaním, ktoré je nejakým spôsobom pod úradným dozorom (Kr III 742/23). Obžalovaný však podľa zistenia nižších súdov nemal takého zamestnania.

Mýlili sa preto nižšie súdy, keď inkriminovanú činnosť obžalovaného kvalifikovali podľa 2. odst. § 310 tr. z., a preto bolo treba vyhoveť zmätočnej sťažnosti obžalovaného z dôvodu zmätočnosti podľa § 385, čís. 1 b) tr. p. uplatnenej a najvyšší súd pokračujúc podľa § 33, odst. 1 por. nov. zrušil rozsudky nižších súdov vo výroku o kvalifikácii činu obžalovaného a kvalifikoval ho len podľa 1. odst. § 310 tr. z.

Čís. 5934.

Vrchný súd prekročil obor svojej pôsobnosti a zaviniť zmätok podľa § 384, čís. 4 tr. p., rozhodol-li v rámci odvolania proti rozsudku prvého súdu v obnovennej trestnej veci i o návrhu odsúdeného na obnovu pokračovania — zamietnuvši ho — hoci o onom návrhu bolo už právoplatne rozhodnuté v prospech obžalovaného príslušným súdom prvej stolice (§ 452, odst. 1, § 459, odst. 2, § 462 tr. p.).

(Rozh. zo dňa 19. júna 1937, Zm III 189/37.)

Najvyšší súd v trestnej veci proti A. pre zločin sprenevery vyhovel opravnému prostriedku pre zachovanie právnej jednotnosti, podanému generálnou prokuratúrou podľa § 441 tr. p., a vyslovil, že pravoplatným usnesením vrchného súdu zo dňa 16. marca 1936 bol porušený zákon v ustanoveniach §§ 459, odst. 2, 452, odst. 1 a 462 tr. p. Podľa § 442, odst. 6 tr. p. a na základe dôvodu zmätočnosti podľa § 384, čís. 4 tr. p. najvyšší súd toto usnesenie zrušil aj s predchádzajúcim odvolacím hlavným pojednávaním a odkázal vec vrchnému súdu ako súdu príslušnému k rozhodnutiu o odvolaní.

D ô v o d y :

Obžalovaný A. bol odsúdený rozsudkom krajského súdu zo dňa 7. júla 1933 vo spojení s rozsudkom vrchného súdu zo dňa 22. novembra 1933 a usnesením najvyššieho súdu zo dňa 23. júna 1934 pravoplatne pre zločin sprenevery podľa §§ 359, 355, 356 tr. z.

Na základe § 446, čís. 3 tr. p. podal odsúdený návrh na obnovu trestného pokračovania u krajského súdu príslušného podľa § 452 tr. p.

Krajský súd usnesením zo dňa 20. júla 1934 nariadil postup podľa § 455 tr. p. a po prevedení dôkazov a vyjadrení štátneho zastupiteľstva nariadil termín hlavného pojednávania.

Podľa § 455, odst. 4 tr. p. mal síce krajský súd ustanoviť najprv verejné pojednávanie v smysle cit. miesta zákona a nie ihneď hlavné pojednávanie, avšak ponevác inak zachoval na hlavnom pojednávaní, pri rozhodovaní o nariadení obnovy, postup podľa § 456 tr. p. a vyniesol usnesenie o povolení obnovy za podmienok tohoto § tr. p., nemalo uvedené opomínutie významu.

Usnesením zo dňa 22. júla 1935 nariadil krajský súd na tomto pojednávaní obnovu trestného pokračovania a zároveň týmže usnesením znovu nariadil aj prevedenie hlavného pojednávania v smysle § 457 tr. p.

Toto usnesenie bolo v prospech obžalovaného a preto — bez ohľadu na to, že ani prítomné stránky ho nenapadly — stalo sa ihneď jeho vynesením pravoplatným v smysle ustanovenia § 459, odst. 2 tr. p.

Po prevedení hlavného pojednávania v obnovenom trestnom pokračovaní ohlásil proti vynesenej oslobodzujúcej rozsudku odvolanie štátny zástupca z formálnych dôvodov zmätočnosti a z dôvodu zmätočnosti podľa § 385, č. 1 a) tr. p.

Vrchný súd na odvolacom hlavnom pojednávaní konanom vo veci dňa 16. marca 1936 vyniesol usnesenie, ktorým prvý rozsudok z formálneho dôvodu zmätočnosti podľa § 384, čís. 4 tr. p. zrušil a zamietol návrh odsúdeného na obnovu vysloviac, že prvý súd prekročil obor svojej pôsobnosti, keď obnovu povolil. Zároveň vyslovil, že zostávajú v platnosti odsudzujúce rozhodnutia súdov vynesené v pôvodnom trestnom pokračovaní. Usnesenie vrchného súdu je pravoplatné.

Podľa § 452, odst. 1 tr. p. je k rozhodnutiu o návrhu na obnovu pokračovania a k nariadeniu obnovy v smysle § 456, odst. 3 tr. p. príslušný súd, ktorý rozhodol vo veci v prvej stolici.

Podľa § 459, odst. 2 tr. p. proti nariadeniu obnovy v smysle § 456, odst. 3 tr. p. v prospech obžalovaného niet opravného prostriedku.

V smysle § 462 tr. p. na základe usnesenia o povolení obnovy pokračujúci súd, podľa výsledku hlavného pojednávania, ponechá dřívešie rozhodnutia buď v platnosti, alebo ich zruší celkom, alebo čiastočne a vynesie nový rozsudok. Následkom odvolania proti takto vynesenému rozsudku môže odvolací súd preskúmať len tento vynesený rozsudok.

Ponevác v súdenom prípade šlo o obnovu v prospech odsúdeného, usnesenie v smysle § 456, odst. 3 tr. p. vyniesol krajský súd, tedy súd príslušný v smysle § 452 tr. p. tak vecne ako aj miestne, bola obnova trestného pokračovania v dôsledku ustanovenia § 459, odst. 2 tr. p. pravoplatne nariadená a vrchný súd preto nemohol usnesenie obnovu nariaďujúce preskúmať.

Keď prez to vrchný súd rozhodol v rámci odvolania aj o návrhu odsúdeného na obnovu pokračovania, ačkoľvek vrchný súd nebol k tomu príslušný podľa § 452, odst. 1 tr. p. a túto otázku príslušný súd už pravoplatne rozhodol usnesením zo dňa 22. júla 1935, prekročil vrchný súd, keď návrh odsúdeného na obnovu zamietol, obor svojej pôsobnosti a spôsobiac tým zmätok podľa § 384, čís. 4 tr. p. porušil zákon jednak v ustanovení § 452, odst. 1 tr. p., jednak preskúmajúc v dôsledku ustanovenia § 459, odst. 2 tr. p. pravoplatné usnesenie, porušil zákon aj v tomto posledne uvedenom ustanovení.

Ponevác svojim usnesením zároveň zrušil odvolací súd aj rozsudok prvého súdu na základe § 462 tr. p. vynesený, a to len z dôvodu, že súčasne zamietol návrh odsúdeného na obnovu, čím zrušil aj usnesenie o nariadení obnovy podľa § 456 tr. p., ktoré slúžilo za podklad k vyneseniu rozsudku v smysle § 462 tr. p., porušil zákon aj v cit. ustanoveniach tr. p., keď nerozhodol vecne o tak vynesenom rozsudku na základe odvolania štátneho zástupcu.

Ponevác vrchný súd rozhodol o návrhu do oboru jeho pôsobnosti nepatriacom a nerozhodolo odvolaní patriacom do oboru jeho pôsobnosti, prekročil obor svojej pôsobnosti a spôsobil tak zmätok podľa § 384, čís. 4 tr. p. Bolo preto treba usnesenie vrchného súdu na základe § 442, posl. odst. tr. p. zrušiť a prikázať vec k prejednaniu tomuto súdu ako príslušnému súdu odvolaciemu.

Čís. 5935.

Při výměře úhrnného trestu má se přihlížeti k peněžitým trestům, uloženým základními rozsudky, jen tehdy, byly-li tyto tresty přeměněny pro případ nedobytnosti v jiný druh trestu na svobodě, než ve kterém je vyměřen úhrnný trest.

(Rozh. ze dne 19. června 1937, Zm IV 236/37.)